

L'ESQUELLA de la TORRATXA

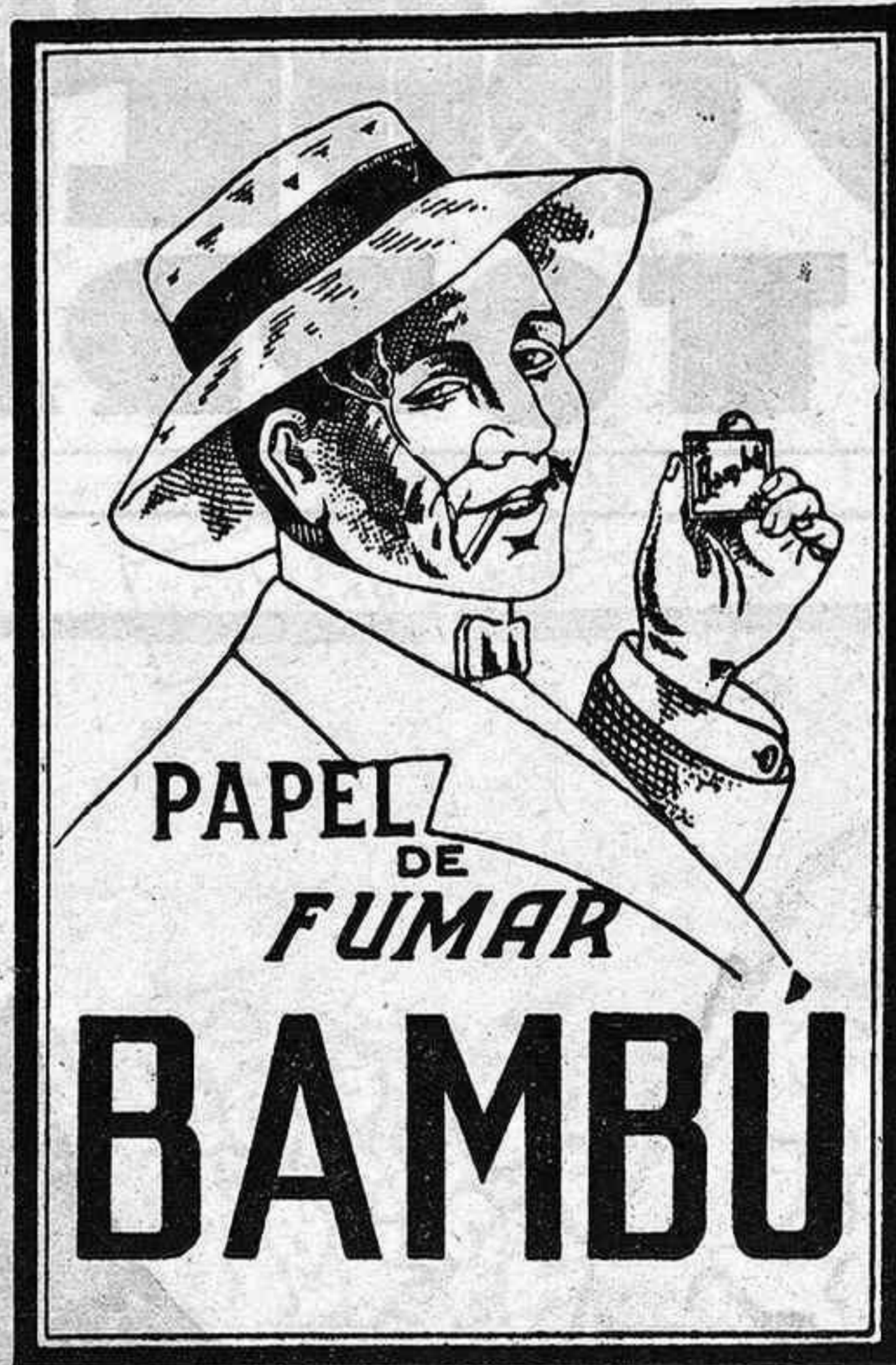

PERTANY A LA BIBLIOTECA DE BARRI DE BARRIS BARCELONA

La resposta d'En Prieto al monàrquic Calvo Sotelo.

Resultat: L'orella i volta per la plaça.

VIES URINÀRIES Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOLVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota* militar, etc. de l'home, *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *tuixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Caixels del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 6'60 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sifilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa idèal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronsos, supuració de les mucoses, calçada del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. Venda: 6'60 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòria*, (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. Venda: pessetes 6'60 el flascó.

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA.— Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Solvreg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelonès**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROTIL

Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espiño-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Produce psu-ri glandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfure, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratori Farmacològic del Dr. W. Dufrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Arrepentides, 8 - Tel. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Consells ben necessaris

O escrivim a l'atzar aquests consells. Vivim una hora d'Esquerra i de Republicanisme que els exigeix com de pràctica immediata.

En tot partit ha d'haver-hi una disciplina.

Però la disciplina no ha d'ésser utilitzada pels que manen com a mitjà de seguir sostenint-se en els seus llocs.

La disciplina no ha d'ésser muralla que permeti alhora tirar i fer-se invulnerable.

Disciplina és seguir per conformitat, no estar a les ordres. Els de dalt han d'actuar pensant amb el partit i no amb ells per fer possible i eficaç el seguir per conformitat o sigui amb disciplina.

Els moments difícils que vivim són moments de suma i no de resta.

En els partits sempre hi ha qui viu restant. Aquesta resta, malauradament, ve dels qui manen.

I resten per por dels que els sembla que els han de fer ombra; per egoïsmes personals, per enemistats imaginades, per allò "que els dos no caben en el mateix lloc".

L'Esquerra no és feta per a servir-se'n. És feta per a servir-la. Vingué per donar uns fruits completament diferents dels que donà la Monarquia.

Gent d'Esquerra enlairats al poder:

Penseu que pot venir una hora de perill i que aleshores demanareu l'ajut a tots.

Com, amb plena consciència, podren demanar que us ajudin els que heu postergat, els que heu oblidat, els que heu menyspreat, els que us han fet ombra, els que heu malgovernat o maladministrat?

No hi ha pas cap dubte—(ho hem deixat escrit i ho sostenim encara), que visqueren uns primers temps republicans un bon xic tèrbols i que l'Esquerra i la República foren salvades per la força que portaven en elles mateixes, no pel treball dels seus homes.

S'ha de procurar que una forta esmena borri el record d'un temps de barroera política d'assalt, temps d'avançada sense tenir en compte les víctimes que es feien.

Temps de mal record!

L'art de governar vol més reflexió que impuls. Malauradament la major part de les vegades, l'impuls és el que governa.

L'impuls dona sempre enganyoses seguretats. En les memòries de Napoleon trobem una frase: "El que em plaia, el que trobava versemblant, em feia exclamar sempre: alerta, això pot ésser fals". Quant són els que comanden el que els plau, els que, en l'art de governar, no posen altre facultat que l'instint del seu egoisme?

Hi ha en molts polítics, com en qualsevol dansarina o cançonista, el desig de plaure.

Pel desig de plaure es componen un visatge de rialla molt adient. És un visatge per a tots, que vol dir un visatge completament impersonal i per a ningú.

D'aquesta impersonalitat es beneficien únicament els paràsits, els somoguts, els de tots els partits, els mendicans.

Són els que, per viure més a la vora del polític, li fan saber, amb manyagueria constant, que acerta a tota hora amb la cara de plaure.

Recordem-ho. Fou Machiavel qui en deixa constància: "Els Governos populars engendren sempre l'anarquia". Barrejat Machiavel a la política activa del seu país pogué constatar els efectes del sotraguejar constant de les repúbliques italianes, aleshores en ple règim sindicalista. Machiavel veié com Florència, en el 1502, hagué de crear un "gonfalonat perpetu", equivalent a un cesarisme pur.

Avui han vist el cas Itàlia, i el cas Alemanya. I consti que el fracàs de les teories de democràcia i de república no és fracàs de poble, és fracàs de governants.

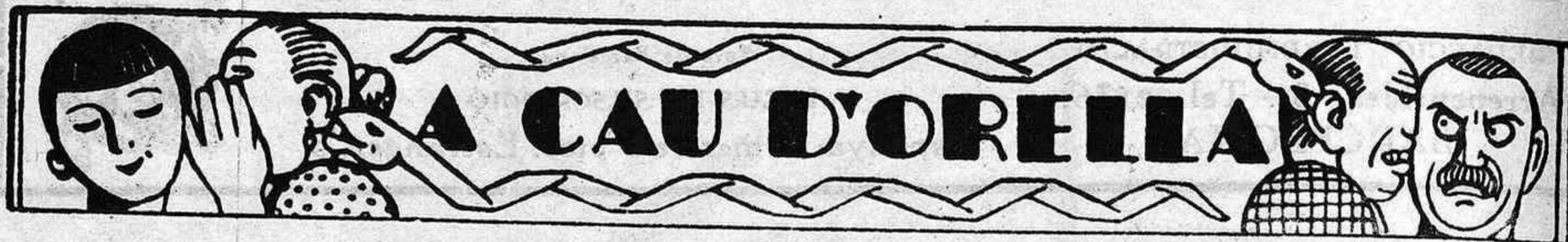
En la psicologia política elemental saber que s'ha de donar la impressió que existeix una justícia.

El dia que el poble s'adona que l'honestedat dels manats, dels subjectats a una llei, serveix únicament per la continuació dels de dalt i perquè els Caps es riguin de la justícia, els que manen s'han aïenat la confiança dels manats i no els resta, per manar, altre recurs que el de la força.

El moment pitjor per un Estat i per una ideologia política, és quan el poble renuncia el que creu ideals seus per a dir, inhibint-se: "ja pot venir el que vulgui!".

No hi ha cap dubte que la dictadura representa cinc, deu, vint anys d'ordre. Els romans no es pogueren plànyer de l'adveniment d'Augustus però aquest adveniment féu possible la vinguda dels Neró, dels Calígula, la lenta decadència romana i per fi la seva aixafada definitiva sota els peus dels bàrbars.

Governants, no feu possible l'adveniment del Dictador, ni malgrat equivalgués a l'Augustus romà, que no hi equivaldria.

UNA VISITA A CAN CAMBO

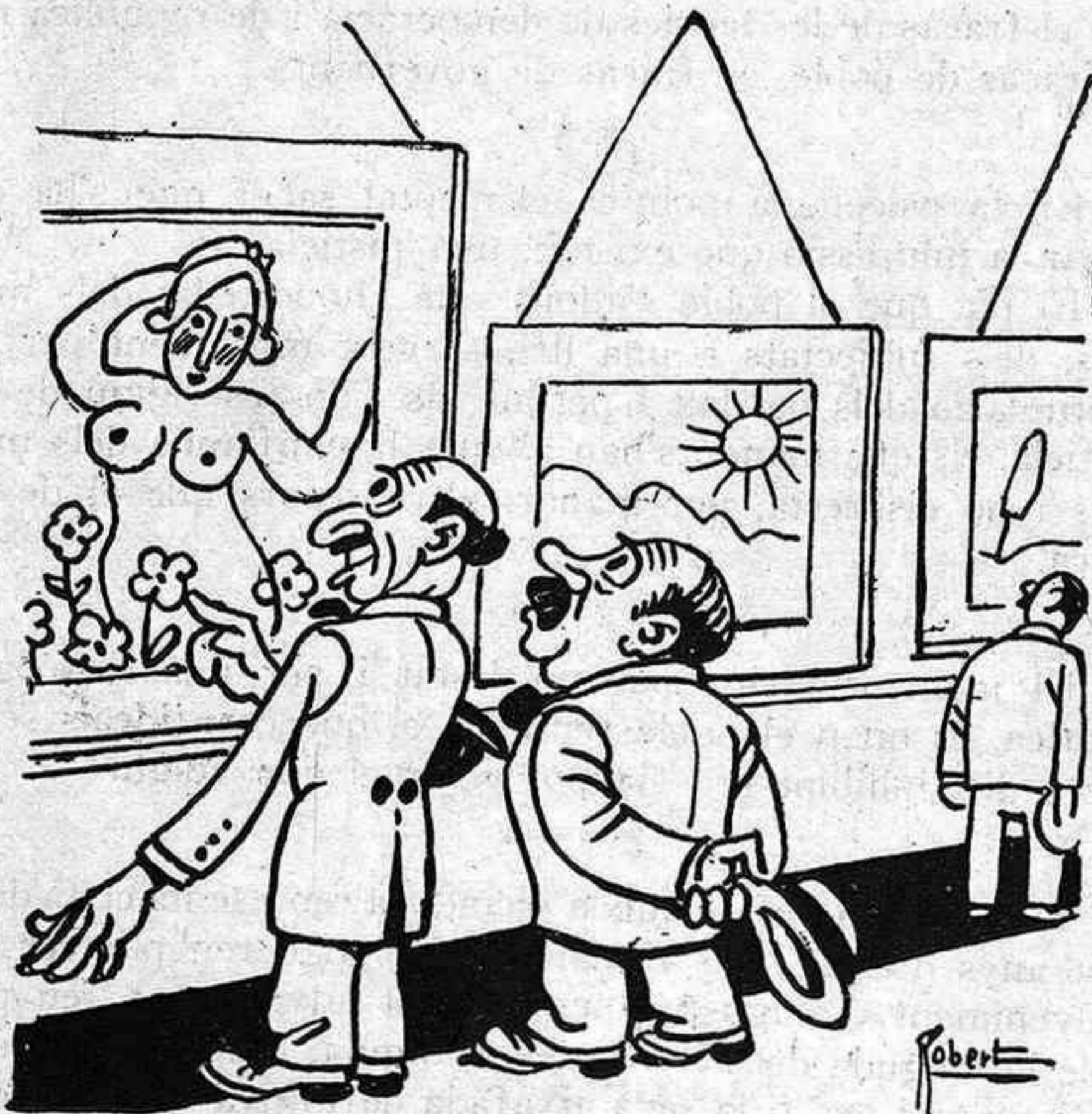
Un amic nostre, és visita de can Cambó. En la saleta de confiança de l'illustre papà de la Lliga el nostre amic visitant va notar-hi un objecte insòlit. Era com una mena de paleta d'aquelles que utilitzaven abans els Mestres d'estudi.

Fou el mateix senyor Cambó qui va mostrar-li l'objecte, explicant-li el significat, en veure que els esguards de l'amic es fixaven insistentment en aquell bastó, aplanat com un llenguado.

—“Esguardeu un símbol ben actual, amic,—féu el senyor Cambó.—L'he posat a la vista perquè ensenya el respecte a la Força, el culte de l'Autoritat, la veneració de l'Ordre. En una cara hi ha escrita una divisa llatina “Hoc signum vincis”. En l'altra cara, altra divisa, també llatina: “Castigat ridendo moves” (En aquesta cara del bastó hi ha una corona un xic esborrada). Aquest bastó allunya “l'esperit maligne”. L'esperit maligne, en llenguatge polític o administratiu, vol dir l'habitudo que tenen certs cervells de pensar per compte propi, evadint-se de la veritat reglamentària. Autoritat, Força i Ordre. El meu lema, imposat com a lema als meus. El que no vol pas dir que jo sigui partidari d'una Dictadura qualsevol. Si a cas ha d'ésser una Dictadura de Lliga i d'equivalents de la Lliga. Renego de totes les altres.”

El senyor Cambó, calla i el bastó de la paret de la saleta de confiança del senyor Cambó, balla.

Queda sobreentès que el dia en què el nostre amic s'atengué la conversa amb el senyor Cambó, feia una mica de vent.

Exposició de primavera.

- ¿Què us en sembla?
- Que, pobra dona, està ben fresca.

EXPOSICIO DE PRIMAVERA. I.ª VISITA

Diumenge 20 maig 1934. Dos quarts de dotze del matí. Entrem al Saló d'Art Modern.

No ens hem pas equivocat? No es tracta d'una sortija? Substitueix el velari una retallada de paperets que enamora.

En aquests moments parla Manuel Humbert. Arribem a oir que fa un gran elogi de la Generalitat i del Municipi. Parla després el senyor Serra Hunter. Arribem a oir que fa un gran elogi dels organitzadors de l'Exposició. Parla el senyor Pi i Sunyer. Arribem a oir que fa gran elogis de la Generalitat. Parla Ventura Gassol. Arribem a oir que fa grans elogis de l'Ajuntament.

Aquests discursos—que no cal dir que han estat eloqüentíssims,—no els escolta gairebé ningú. Els concurrents al saló fumen, xerren, aplaudeixen per apressar l'oratorià...

Passem per l'exposició com podem: a salts. Ens entren pels ulls...

Tres escultures de Josep Canyes. Uns escultors conversen vora d'elles en veu baixa: —“Què et sembla?”— “Canyes és un Praxiteles”. “No et demano una opinió sobre Canyes, et demano una opinió sobre les seves escultures.” Un escultor nega. L'altre afirma. El tercer talla: “Promet”.

Grau-Sala: Un bonic aparador de nines.

Bosch-Roger: El carrer en color. “L'hora del Mercat a la Boqueria” sobreix com si fes bullida.

Artur Carbonells Equilibri. Per què aquestes dues figures de noia ens fan pensar en el sant matrimoni?

Josep Gausachs: Peix autènticament fresc. No fa una hora que ha sortit del mar. Compreu-lo!

Emili Armengol: Bon pintor de noies pintades.

Senabre, Ramon: Un conill escorxat. A quant la terça? Ben original.

Marian Pidelasserra: Oxigen per a malalties d'esperit.

Antoni Canadell: Un nu que us fa demanar l'adreça de la dona pintada.

Domènech Carles: Ha arribat a ésser un pintor que el pot comprar tothom: l'intelligent i el profà.

Camps Ribera: No s'esforça per a plaure. I plau. Pintura de tarda.

Xavier Nogués: El gran Xavier Nogués-

Joaquim Sunyer: Tota la pintura de Joaquim Sunyer recorda les fruites de bon suc.

Apelles Fenosa: Aquesta dona nua, demana, prega, exigeix que li tallin el cap.

Martí Llauradó: Cada dia més ferm. Sap on llaura.

Granyer Giralt: Síntesi de la bellesa del boxador equilibrada.

Carles Collet: Us obliga, per l'art, a parar-vos davant les seves escultures.

Toquen les dues. Hem fet a salts la primera visita a l'Exposició de Primavera d'enguany. Hi tornarem.

EL PERIODISTES D'ALLA I ELS D'ACI

Un dia que Pierpont Morgan va sojornar a Londres, en ple esplendor dels milionaris nordamericans, va rebre la visita d'un periodista, que li demanava una entrevista. Pierpont Morgan, per treure-se'l lel davant, va fer-li dir que cada un dels seus minuts valia 250 chillings. El periodista acceptà el preu, i l'entrevista fou senyalada per l'endemà.

L'endemà aquest repòrter rumbós s'acarava amb el banquer milionari:

—“Què voleu?”—va demanar-li Pierpont Morgan.

—“Res”—féu el periodista.—“Vinc a portar-vos els 500 schillings import dels dos minuts que estaré amb vós. El Director del Diari em va fer la juguesca de 2.500 schillings que vós no em rebrieu. M'heu rebut, la rebuda m'ha costat 500 schillings i resten per a mi 2000, la qual cosa vol dir que el temps d'un periodista de Londres val 750 schillings més que el temps d'un multimilionari nord-americà”.

Entengui's bé que es tracta d'un periodista de Londres, no d'un periodista de Catalunya, malgrat que aquest sigui eminent i tamboreller com Josep Pla o ascètic i del morro fort com en Joan Costa i Déu.

RECOMANACIO NO ATESA

L'anècdota ve del Parlament Català.

Un Diputat d'Esquerra es topa amb Puig i Ferrater i li diu:

—“Precisament us cercava. Vaig uns dies a fora i voldria que em recomanéssiu un llibre, vós que sou tan erudit”.

—Puig i Ferrater no vacilla i recomana: “Podeu comprar “Crim i Càstig””.

Quan Puig i Ferrater girà l'esquena el Diputat que ha demanat la indicació es gira vers un company i li manifesta:

—“Puig i Ferrater m'ha volgut pendre el pèl. Aquests literats polítics són uns “tuneles”. Li demanava una obra com cal i m'ha recomanat una obra de detectius. Però a mi, no! Però a mi, no! Sóc gat vell i tinc molta murrieria política!”

MUSICA BONA

No sé perquè les Ràdios no donen música bona.

En aquest moment, com fet exprés, la ràdio avisa: “La sisena simfonia de Beethoven”.

—Noi, treu-te les sabates—prega la senyora de la casa. Podríem fer el “tutti”—diu el noi, o sigui el senyor... “Va, vinguin les cartes.”

—Jugo! Vint d'oros! Cristeta, com tens el sopar?

—Em sembla que et cantaré les quaranta.

—No em puja res. Deu de les darreres.

—Fem-ne un altre de revenja?

—Cristeta se sent pudor d'agafat. Uf, quin joc. Ets un potrós! Quanta sort!

—Saps qui he vist en sortir del despatx? La dona d'en Julià. Em sembla que li posa banyes.

—Ai, no sé què tirar. Altra vegada he perdut. Cristeta, pot parar taula...

En aquest moment és quan la Ràdio avisa: “Acaben d'oír la sisena simfonia de Beethoven”... El temps de dos tuttis, i unes recomanacions.

La senyora xucla com si prengué un granitzat i exclama:

—Això dóna gust d'oír. A mi la música de Beethoven “m'arravata”.

Ratxada de misses.
Miss Govern.

GLOSSARI

LA REBEL·LIÓ DELS ANGELS

Per un d'aquells encaterinaments que no obeeixen a cap lògica ni raó, si se'm donés a triar entre la gent del camp i la de la costa, la meua preferència es decantaria irresistiblement vers la qui viu de l'aigua salada i de tot el que hi belluga. Preferència absurda, però efectiva, com la que se'ns desperta en veure jugar diverses persones desconegudes que ens mou inconscientment a prendre partit per una de les parts contendents.

En un pla de conciliació, potser podríem lligar caps i fer content a tothom, sense afectar-nos gaire per les nostres predileccions, evocant uns versos no premiats encara en cap Jocs Florals, que diuen, si fa no fa:

"Voldria ésser mariner
i vure dalt a muntanya;
i oir prop de la llar,
el bram de la mar llunyana."

Després de feta aquesta confessió, restarà ben palesa la nostra imparcialitat en declarar la simpatia que ens mereix la gent del camp català en voler-se redimir de les romanalles de la servitud feudal.

Anomenem "rebellió dels àngels" a l'alçament dels nostres camperols, no pas perquè imaginem als pagesos com uns serafins bufadors amb veu de triple de capella, galletes de color de rosa, ales de cigne i cor de colomí. No, això

seria excessiu. Quins "manus" estan fets els nostres pagesos! Ens referim simplement a la llegenda, tantes vegades esdevinguda realitat, dels àngels que llauraven la terra i feien les feines feixugues al baten del sol, mentre el gloriós Sant Isidre passava les hores a aixopluc resant i adorant, amb la qual cosa guanyava cel i tirava de la rifeta dels dons de la terra, suada pels altres.

Tot és u els afanys i angúnies del pagès amorrat a la gleva, amenaçat sempre per l'eixut o la cuca, per la pedregada o la pluja fora de temps, i el ben peixat i tranquil senyoriu dels qui, a ciutat, esperen que a cada collita els ragi, amb més o menys abundor, el corn de l'abundància!

Nosaltres, que no som propietaris de finques rústiques ni urbanes, ni sentim el daler de convertir-nos en geòrgics actius, admirem el nostre pagès fort, astut, malficiat, treballador — reserva de la raça, — que resistint la temptació de les blanors ciutadanes i lliurant-se de la quisca faïsta, ha convertit, amb el seu esforç, els terrossos erms en magnífics i ufanosos jardins que són la glòria i la riquesa de la pagesia catalana.

Es hora de tocar a morts per la desaparició imminent de les parts de l'amo, del tribut de la flor, del got d'aigua, de la parella de colons, del cistellet de raim i de l'embosta d'ametllons... Ho preferim, abans que la terra s'assoli i el pagès abandoni el camp per a confondre's en les empenes de les ciutats massa grans.

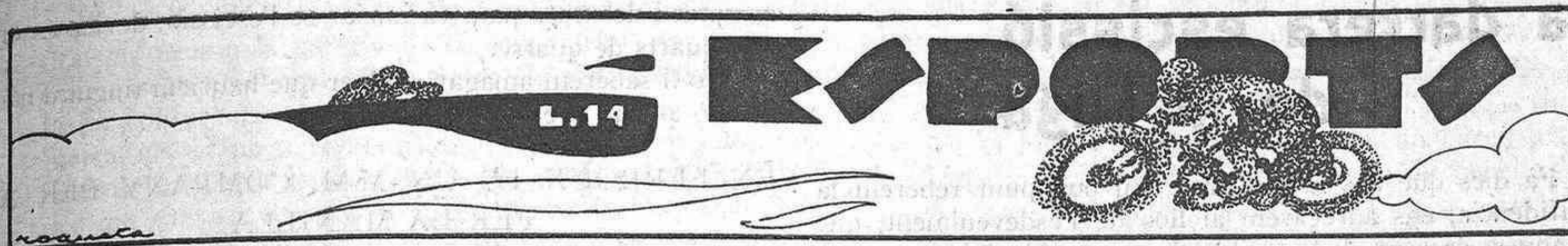
L'amo de finques de fora haurà de resignar-se a deixar de considerar llurs terres "com una vinya". Per a nosaltres, que no cavem ni fem cavar, l'essencial és que la vinya existeixi, que els arbres fruiters prosperin i que el gentil llegum vingui a fer-nos visita a l'hora de l'àpat.

PANICAL

L'adulteri.

—Au! sortiu per on havíeu entrat.

Cronòmetre

FEDERACIONADIS

A Madrid s'han pres el futbol nacional com un producte centralista i els mateixos senyors de la Federació Espanyola estan, pel que es veu, plenament convençuts que la clau del futbol es troba en el "Madrid", oblidant-se que el noranta-nou per cent dels campionats d'Espanya han anat a raure sempre a les regions de Bascònia i Catalunya.

L'assemblea darrerament celebrada per a escatir la tasca de la Ponència de Madrid nomenada en la assemblea ordinària de juny per a modificar en pla executiu les composicions nacionals, ha fracassat d'una banda per la parcialitat dels directors del futbol nacional, encara que per l'altra vagen acabant de fer-ni el pes, els vots de l'Espanyol i els dels gataics, que en el pecat havien de trobar la penitència.

L'esperit madrileny, tan castis com sempre, tan absorbent i absolut que quan ha de polemitzar a interessos regionals es situa en pla superior pel goig i l'orgull estúpid de considerar-los absurds provincianismes, s'ha manifestat un cop més escollint un afer esportiu en el cas present, com en qualsevol altre fet centralitzat hauria pogut manifestar-se. La superbia de Castella ha estat "ponència" per a modificar les competicions i ho han fet mirant Castella endins en lloc de obrir els braços Castella enfora.

El futbol de les regions basca i catalana, cada dia nodrit de representacions més nombroses, l'objectiu únic del qual és assolir el campionat regional per a fruit del goig de

participar més tard al campionat d'Espanya, no diu res pels centralistes senyors de la Nacional, situada a Madrid on per jugar el campionat del centre han de mancomunar-se amb Andalusia amb el perill que clubs com el "Betis" i el "Sevilla" privin algun dia al "Madrid" o a l'"Atlètic" de concórrer al campionat nacional. Per aquest fet, més que per altra cosa han volgut que els campionats regionals desapareixin i que la puntuació del de Lliga serveixi per a concórrer a la Copa, ampliant de passada la primera divisió amb l'únic objecte que l'"Atlètic" de Madrid entri també a la competició lliguera de primera categoria.

Però els ha sortit el tret per la culata. Ferms els representats de Bascònia, Guipúscoa, Navarra, Astúries i Catalunya, s'han unit i els han deixat amb un pam de nas, i ara, amb la Lliga ampliada a catorze, ja veurem si el "Madrid" i l'"Atlètic" madrileny en tiraran bon troç a l'olla de jugar amb el "Múrcia", l'"Hèrcules", el "Deportivo de la Corunya", i altres clubs d'aquesta envergadura, quan havien jugat amb un "Athlètic de Bilbao", un "Oviedo", un "Barcelona", un "Donostia" i altres equips que donen una taquilla respectable.

Ja estem veient com tots els orgulls centralistes, a desgrat del vot favorable del President de la Federació Nacional a l'obra de la Ponència executiva, perdran l'equilibri per a cercar a la propera assemblea ordinària de juny, una solució que sembli de concòrdia, però que sigui un salvavides pels clubs que es veurien condemnats a jugar una competició de Lliga de quarta categoria. Pel Madrid, flammant campió d'Espanya... no faria guerrero.

Altaveu indiscret.

Ja tenim altre vegada a la "Puça de Torrelavega" enfilat a la bicicleta i corrent per terres estrangeres. Els destins l'han escollit perquè el cicisme espanyol es manifesti viu en curses internacionals mentre homes com Canyardo, Montero i altres han decidit vegetar, deixar la "muia" al quartet dels maisendregos per dedicar-se a la vida contemplativa.

Ja tenim curses de llebrers. La llebre mecànica corre al Camp del Sol de Baix sense que mai no aconseguim caçar-la els cans més corredors i més bons per la cacera.

Proposem a la Federació Espanyola d'Atletisme quan vinguin olimpíades i vulgui entrenar els seus equips per no anar-hi, que vegi d'emprar la llebre mecànica perquè adquireixen més velocitat en córrer, abans que agafar d'entrenador en Lluís Melendez.

En Claudi Puigvert, campió del món de caramboles a tres banes, va mereixer l'honor de llençar el kick-off al partit Barcelona-Viener.

Hom diu que la seva primera intenció era la d'endur-se'n el tac de bular i ter córrer la pilota d'una "tacada".

Ens dol que no vagi ter-ho, car l'èxit hauria estat esclatant.

Els clubs de natació estrangers són la cosa més antiestètica que hom pugui imaginar-se. Si nedant són uns triomfs, fent riure també baten el record de la gràcia.

El "HetY", que ha visitat darrerament la piscina del Club de Natació, portava una saltadora de palanca que semblava una dida. Quan s'inclinava a la blincadissa passarella, per fer el salt,

hom creia que anava a perdre un pit; i quan feia un "àngel", semblava una malfega amb ales.

No ens sorprendria rebre algun dia la visita d'un club alemany o austriac que, per-ho més difícil encara, portés una saltadora embarassada.

Hi ha home que té barra per a tot. Per mostra vegi's el cas que anem a explicar, del qual ha estat protagonista darrerament un boxador català, el nom del qual no volem fer públic per a evitar qüestions personals.

El boxador del cas que sap abusar de la seva força per a fer graciets de les seves, anava amb una colla d'amics que sempre li ran de seguici i se li va ocórrer fer amb ells una juguesca.

—Jau veureu com tots entrarem al cinema amb una sola entrada. Que no? Veniu amb mi i passarem l'un darrera l'altre.

La cosa passava al carrer Gran de Gràcia i el boxador i els seus incondicionals varen entrar al portal, acudint el graciós del cop de puny vers el porter al qual agafà impensadament, tapant-li, per darrera, els ulls, ambdues mans.

—Pesseta que no em coneixes!—digué estrafent la veu.

—Ets el Joanet—cuità a respondre l'home.

—No. Per més que diguis no sabràs qui sóc.

Els companys del boxador anaven entrant al cinema i per fi aquest va decidir-se a destapar els ulls al porter.

—Sap que té molta barra? Jo no el coneixo a vostè!

—Ja li he dit que no em coneixeria. Oh veu, home!

I anant vers la taquilla, adquirí el graciós la seva entrada, passant tan frescament a dintre el cinema, on l'esperaven els companys que celebraren amb riallades la feta.

Un cas de barra, més aviat que un cas de gràcia.

La darrera escissió de la Lliga

Fa dies que ens la temíem. Tan bon punt rebérem la confiança, ens adreçarem al lloc de l'esdeveniment, que en aquest cas era el domicili del senyor Abadal.

Els primers moments foren, per nosaltres, d'una gran tensió nerviosa. Preguntàvem a tort i a dret pel domicili de l'interfecte i ningú no ens sabia treure el gast del sac. A la fi, una ànima piadosa es compadí de nosaltres i ens digué, bo i fent-se un panxó de riure: "l'Abadal, de la Lliga...? El qui deveu cercar deu ésser el senyor Puig i Gavadal... Heu d'anar al carrer Provença, núm. 231, 1.ª" Potser sí—contestàrem mig consternats.

DESORI I CONFUSIO

Agafem un vint-i-u, baixem al carrer Provença, cerquem el núm. 231, pugem al primer pis, la serventa ens obre la porta, li deattem que som periodistes, preguntem pel senyor Puig i Gavadal, ens contesta que és a fer migdiada, demanem què hi ha de l'escissió?, la serventa ho comunica a la senyora, la senyora s'alarma, crida el senyor, el senyor surt en mànigues de camisa, fa un badall, s'estira, es carrega els elàstics a les espatlles, demana què passa?, es promou un gran rebombori, telefonen al senyor Abadal, es desfà el malentès, i, un cop aclarit, ens dirigim, millor informats, al domicili del senyor Abadal, el qual resulta ésser un senyor que veritablement existeix.

EL TRASLLAT

Immediatament ens traslладem a casa del senyor Abadal. Demanem que ens vulgui rebre. Hi accedeix en saber que som periodistes.

Ens pregunta per quin diari venim. Anàvem a dir-li la veritat però ens repensem i l'entabnem dient-li que som d'"El Matí".

—Els d'"El Matí" sou de la pell del dimoni. Com ho heu sabut?—ens va dir.

—Dons, miri, preguntant es va a Roma. Anem a la Feina?

—Anem—va musitar, tot submís.

—Ens han dit que heu provocat una nova escissió a la Lliga, és cert?

—Per què negar-ho?

—A quina hora començà?

—Vostès deuen saber que el dia 18 vaig recitar una conferència al teatre del Bosc. Doncs, be. El dia 19, al migdia, en Cambó em va telefonar i em clavà una llisada poca-soita perquè no havia apretat prou contra l'Esquerra. Amb molta serenitat, sense dir-li ase ni bestia, vaig penjar l'auricular i el vaig deixar en l'us de la paraula.

EL RAU-RAU COMENÇA A TRES QUARTS DE QUATRE

Vaig dinar tranquil·lament, vaig prendre cafè com si tal cosa, però, nois, al cap de poca estona, em comença un rau-rau i ja em vaig sentir terit de l'ala. Em passejava com de costum per la galeria, quan tot d'una vaig dir-me: Ja n'hi ha prou d'aquest coll! Què s'ha cregut aquell tífa d'en Cambó? Y, platapaf! ja hi som. De manera que,

comptat i debatut, quan va iniciar-se l'escissió, devien ésser tres quarts de quatre.

No li sabérem amagar el plaer que hauríem tingut d'haver-ho pogut presenciar.

EN LERROUX ES UN MAL COMPANYY PER A FER LA MANILLA

I, qui n'ha tingut la culpa? En Cambó sol?—insinuàrem.

—Ell sol, amb la seva intemperància. D'ençà que caigué la Dictadura sembla una tramuntanada.

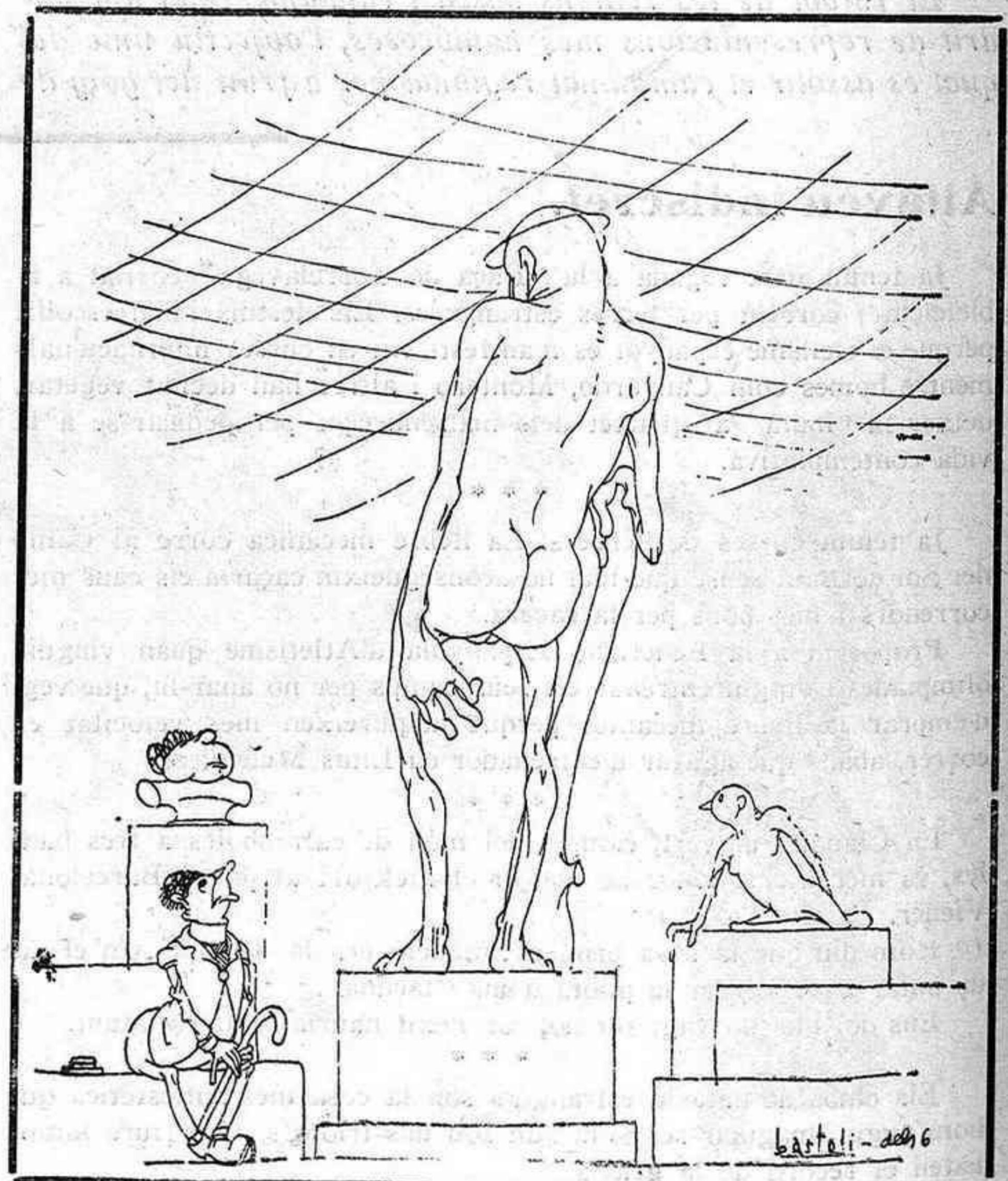
Abans, quan estava de bon humor, es cansava de dir que governar sense haver-hi un partit ben organitzat d'Esquerra, no valia la pena. El trompa d'en Lerroux no va saber-li fer mai el joc. En Cambó, el que volia, era una minoria d'Esquerra ferma, per poder-la fer servir de Mingo en les sessions de l'Ajuntament.

Ha vingut la República—suposo que n'estaran enterrats—(fem que sí amb el cap per fer-lo content) i ara que em creia que se les prometia felices, resulta que està més enfurismat que mai.

EL COP DE GENI

Es una cosa veritablement impressionant contemplar com despèn els duros a balquena per les eleccions i que després, quan ja som diputats, en veure que no té aquella majoria que havia d'enfortir la seva oratòria, ens fa tocar pirandó del Parlament al moment en què es van a discutir els sagrats interessos dels nostres electors. Els de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, no li ho perdonaran mai.

Ara, amb això de recórrer al Tribunal de Garanties

El saló de primavera.

—¡L'enveja!

contra la llei de Contractes de Conreu, comprèn que ha ficat els peus a la galleda i s'ha empastifat fins a garró, i per assuaujar el mal efecte entre els seus partidaris, ens fa fer conferències i sermons perquè demostrarem que l'Esquerra no és prou catalanista, i, la veritat, resulta una feina de molt mal pelar. Que ho faci fer a l'atleta Estelrich que tant serveix per a desprestigiar la Fundació Bernat Metge com per a exaltar el suro, està bé; però, a mí? no sé que s'ha cregut!

I, ara, què penseu fer?

—Ingressar a les Joventuts d'Estat Català; ja els ho telefonat.

—I les Joventuts de la Lliga, qué faran?

—Oh, aquestes rai! Aniran esperant, jugant al tenis, que en Cambó els porti l'Autonomia.

CANDOROS

ESTAMPES

UN FEIXISTA

Està afiliat a la penya "Nos y Ego". D'això se'n segueix: primer: la possessió d'una magnífica "paabèllum"; segon: incondicional devoció envers un doctor tan conegut com anormal.

Es alt, prim i esgrogueït com el mànec d'una escombra. Orelles un xic caigudes com les del gos de casa. Els bra-

ços, allargats com els del simi. La seva veu, fosca, cavernària i tenebrosa malparla sempre de Catalunya.

Viu en un luxós pis del carrer de Balmes. Es lleva a les onze. Acompanyat del seu gos fa "goma" fins a la una per la Diagonal. A les dues pren un parell o tres de "cocktails" a l'Euzkadi en companyia de beneïts "pollopera" i d'histèriques "niñas bien". A l'hora del dinar es baralla amb el "papà" (un acabalat i prestigiós tradicionalista) i amb la "mamà" (una senyora, exuberant en carns, que pren banys de sol artificial) perquè tenen la gosadia de demanar-li que s'ocupi d'alguna cosa.

De quatre a cinc es reuneix al "Moka" o al "Colón", amb un remat de cavernícoles fills de casa bona. Després de parlar de totes les coses divines i humanes, i de palesar la seva disconformitat amb la situació actual s'enrola amb alguna "taxista". Els dos van a un confortable cinema del Passeig de Gràcia. En sortir, dansen a la "Granja Royal", a "Casa Llibre" o a la "Maison Doré". Prenen mitja dotzeneta de copes de whisky, marxen allà on els plau... i es despedeixen.

En havent sopat enceta el tercer paquet de "Càmel" del dia. I com que és massa aviat per anar a la "Buena Sombra", fa una horeta de conspirador en un pis del carrer del Duc de la Victòria, on es reuneix amb vuit o deu analfabets de front esquifit i escassa mentalitat.

Ara que em diguin els meus pacients lectors si no tenia jo raó en dir-li que si la "Llei de desvagats" s'apliqués als veritables ganduls, ell temps ha que no "postinejaria" pels carrres de Barcelona.

Els japonesos a Barcelona.

—D'aquests no se'n quedarà cap a Barcelona.

—¿Per què?

—Perquè no han begut aigua de Canaletes.

La tornada dels Caramellaires.

La colla d'ELBARRUTS.

TELÓ ENLAIRE

Liceu — Els balls russos s'han acomiadat del públic del nostre Gran Teatre.

La seva actuació ha estat curta però brillant.

Darrerament se'ns ha donat l'estrena de: "Union Pacífic". A nostre entendre l'obra menys reeixida de les que interpreten els "Ballets".

Però hem tornat a veure "Els Pressaigs", "Jocs d'Infants", "Els Mariners" i això bé supera l'ensopagament d'una estrena poc afortunada.

Bé pel senyor Mestres i els que intervenen en la Direcció del Gran Teatre.

Poliarama. — Xirgu i Borràs. "Ni el amor ni el Mar", del gran Benavente.

En parlarem.

Apolo. — Una setmana més de la gloriosa "La Gloriosa".

L'obra de Poal-Aragay s'haurà fet centenària a l'"Apolo", l'escenari dels fracassos.

Segueixen triomfant en l'obra Assumpció Casals, Visita Lòpez. Maria Morera, Maria Lliusa, Mir, i els senyors Clapera, Suñé, Cabré, Giménez, Soles, etc.

Espanyol. — Avui divendres. Gran festival a benefici de la dama jove Isabel Estorch.

Programa de ple. La beneficiada s'ho mereix.

Victòria. — Gran èxit de "Rosa de Embajadores" i "Raza de Bravos".

Còmic. — "Al Pueb'o! Al Pueblo!" Laura Pinillos cada dia s'imposa més al nostre públic. La volten eficaçment Marvi, Alaóy i Lepe.

Novetats. — Hipòlit Làzaro i "Marina", a preus populars.

Segueix l'èxit de "La Chulapona". Cèsar Antolinos s'ha fet remarcar cantant la part de tenor d'aquesta obra.

NOVES

AMADA ALEGRE TORNA A L'ESCENA

Aquella gentil i simpatiquíssima tiple còmica que fou l'artista predilecta del públic amant del teatre líric, avui, després d'una llarga absència, torna a incorporar-se a l'escena. Els anys han passat. Però a desgrat que Amada Alegre ja no ve a representar aquells papers de noia ingènua i entremaliada—tampoc nosaltres no som aquells minyons que ens seduïa la simpatia d'una doneta gentil i ens omplenava el cap de boires—avui ve a reemprendre els seus dies de glòria. Amada Alegre ha estat contractada per Lluís Campua, el prestigiós home de teatre que molt aviat ens donarà a conèixer obres de gran espectacle al Principal Palace. Amada Alegre ve amb Margarida Carbajal. Això vol dir que a l'escenari del Principal torna l'alegria, tornen els records d'un gènere, tornen els temps passats però no oblidats, tornen aquelles hores de gaubança viscudes al ritme d'una música sense complicacions de tonada fàcil i encomanadissa...

Benvinguda sigui l'artista del nom simbòlic.

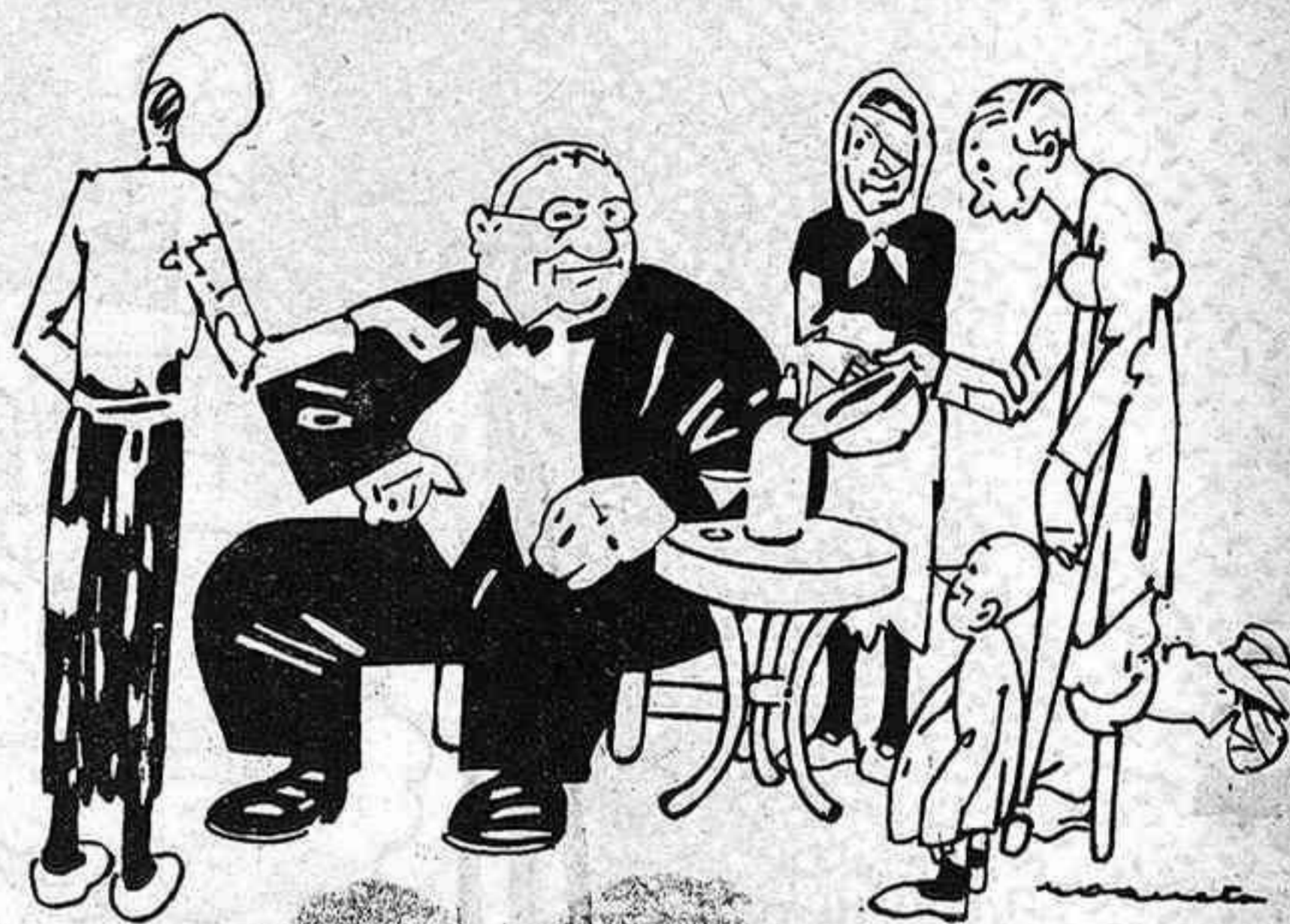
CATALUNYA TEATRAL

Obres darrerament aparegudes

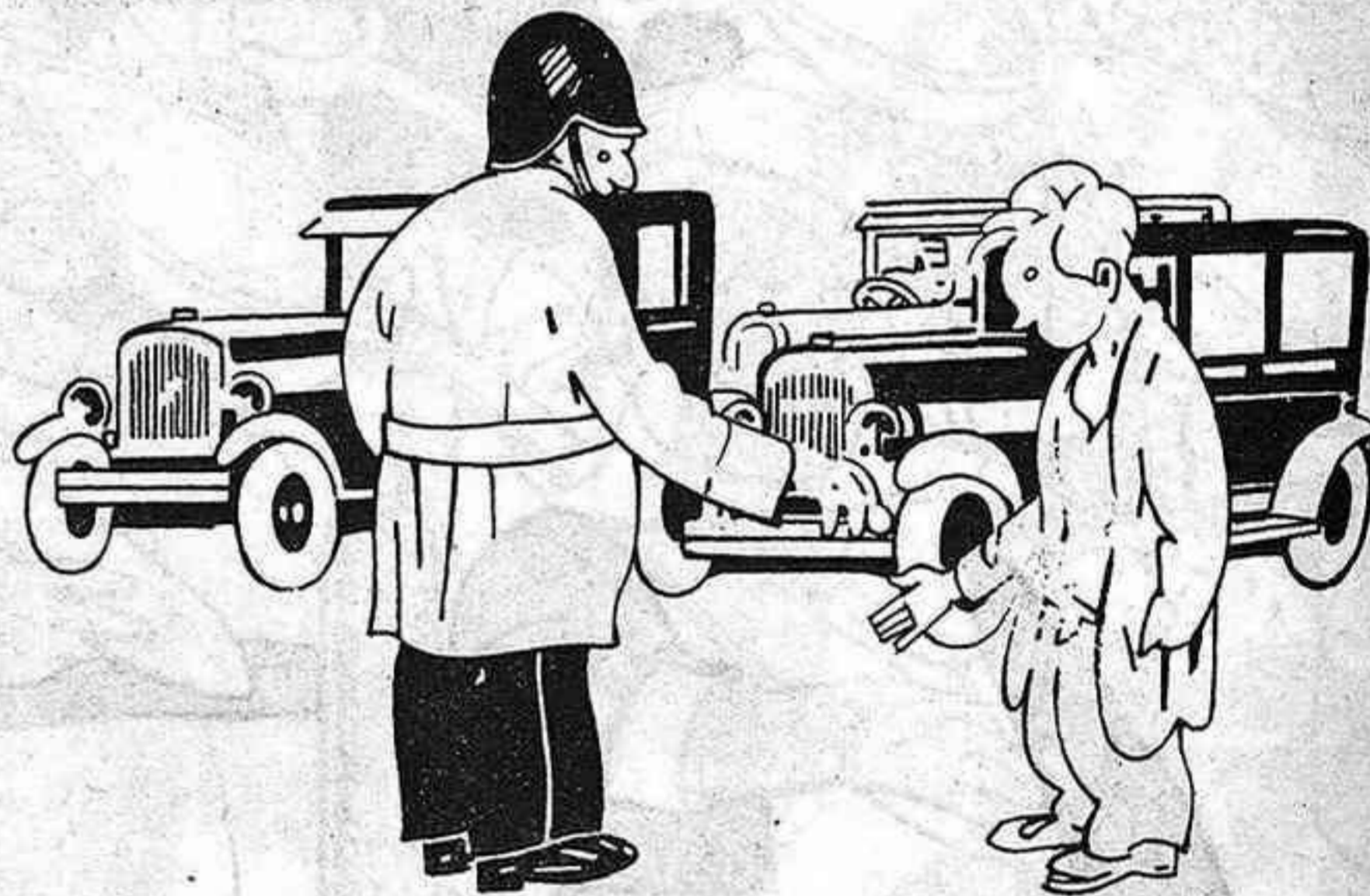
Més de cinquanta títols porta ja publicats aquesta popular biblioteca de teatre, que apareix quinzenalment, la qual per la seva diversitat d'obres i d'autors, encou totes les tendències i modalitats del teatre català.

Pitarra, Conrad Roure, Llanes, Apelles Mestres, Pompeu Gerner, Rusiñol, Gual, Segarra, Artís, Bertrana, Soldevila. Lluelles. Poal-Aregall, Vinyes, Rosquelles, Burgas, Cornet, Mora, Capde-

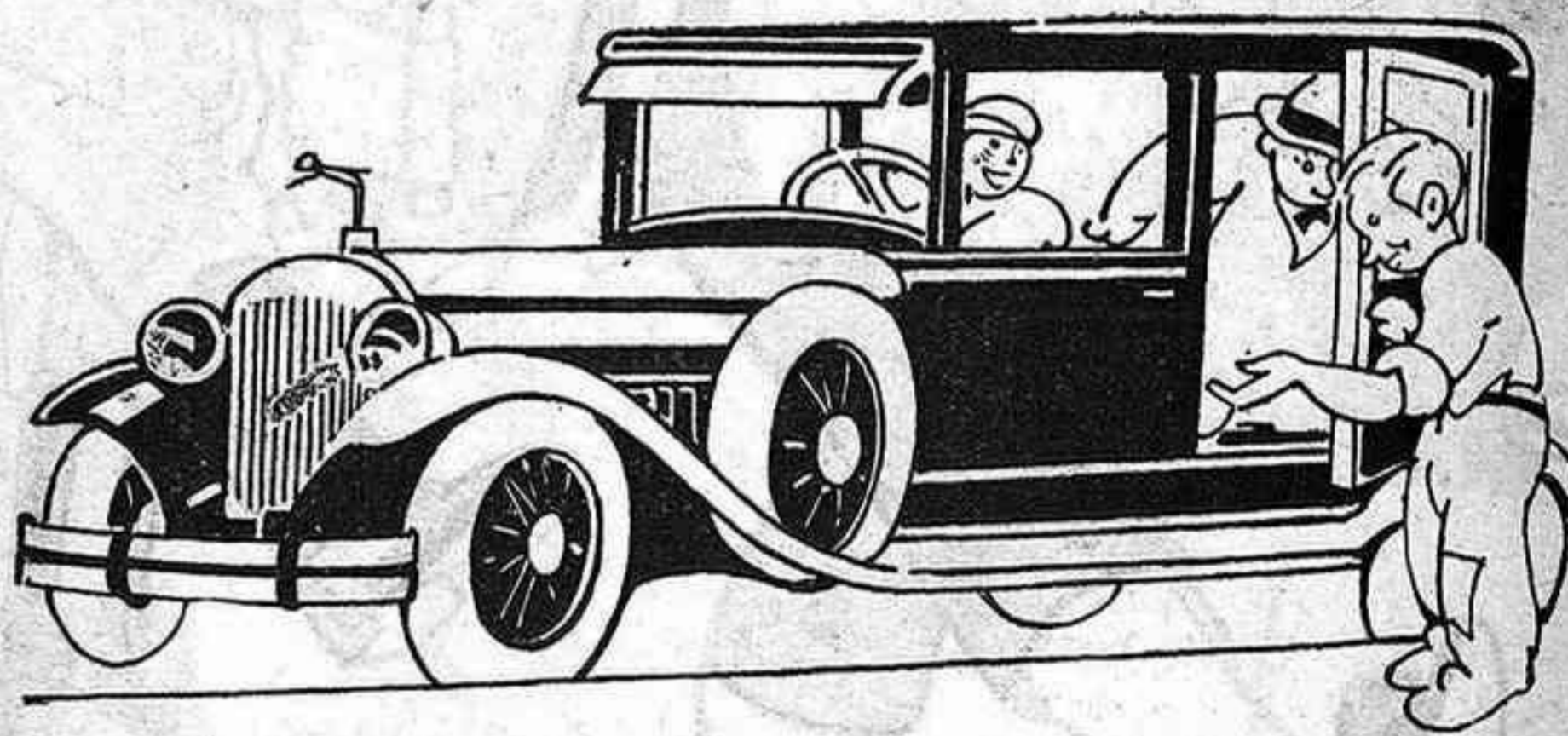
CROQUIS DE LA MENDICITAT

Teniu això per als quatre.
Es que avui ens n'arriben tres més.

Jo també tinc de rebre.

Pot baixar tranquil, Senyor, que no tinc competidors.

Ja ho teniu entès: heu de portar al menys tres pessetes per barba cada dia.

vila, Amat, Collado, Carme Montoriol, Cavallé, Elies, Roig, Ribes, Graells, Milà i altres, han estat publicats a "Catalunya Teatral" amb les seves produccions més característiques i amb una dignitat editorial que no ha estat ni tan sols igualada per cap altra publicació semblant, sobretot si es té en compte que la major part d'aquestes obres es venen a 0'65, i oscillen entre les 64 i 100 pàgines.

Darrerament han aparegut dos volums que formen altres tants números extraordinaris. L'un d'ells conté quatre obres en un acte que per la seva innegable vàua han merescut ésser mencionades en el Concurs d'obres en un acte de la "Federació Catalana de Societats de Teatre Amateur". Aquestes obres són: "Gent d'estrop", de Ramon M. Ribalta; "Capvespre", de Jaume Martí Marull; "La segona volta", de Miquel Roger Crosa, i "L'amor que li mancava", de J. Roig.

L'altre volum suara aparegut a Catalunya Teatral és "La Gloriosa", el formidable èxit popular de Poal-Aregall, que ha omplert a diari el teatre Apolo i amb la qual obra la companyia Casa-Clapera es disposa a recórrer triomfalment tot Catalunya.

Com de publicació imminent s'anuncien obres de Lluelles, Bertrana, Cornet i unes traduccions de Molnar, Bernard Shaw i Shakespeare.

"Catalunya Teatral" segueix, doncs, impertorbablement la trajectòria fixada des de la seva aparició, ço és: fugir de capelletes i treballar pel teatre català, en un sentit ben ampli.

* * *

UN RECITAT DE CANÇONS IMPRESSIONISTES

Dissabte passat, a la sala d'actes de la casa Ribas va tenir lloc una audició íntima de cançons impressionistes del mestre Luca Relli interpretades per l'eminent tenor Joan Riba i comentades literàriament pel poeta Angel Pons i Guitart.

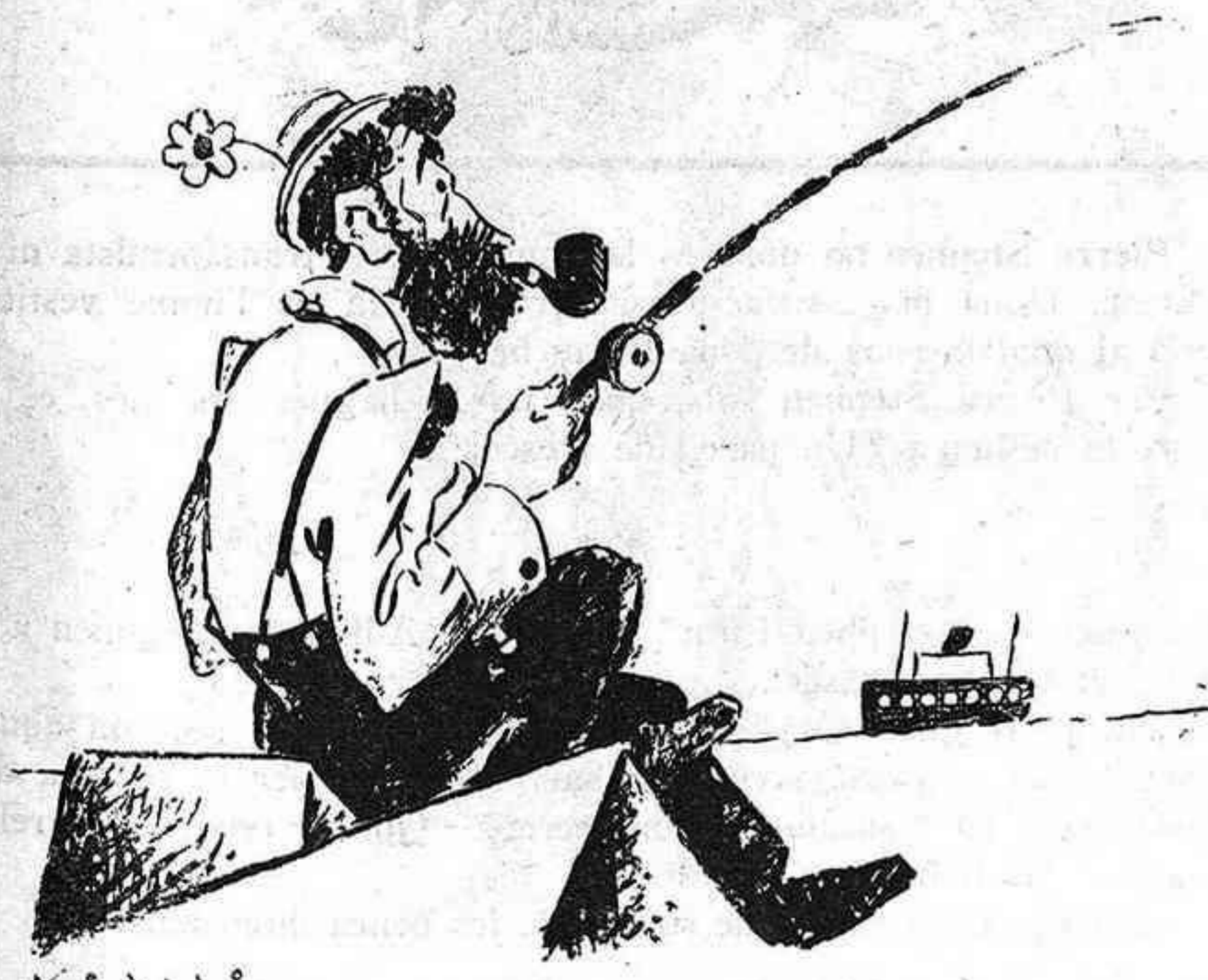
El mestre Luca Relli, el qual acompanyava personalment el cantaire al piano, ens demostrà la seva alta perícia en l'art de la composició. Es tracta d'un enfilall de cançons originalíssimes, musicació dels poemes més famosos dels grans poetes antics i moderns.

Joan Riba, la solvència del qual és ja prou de tots coneguda, interpretà les cançons acompanyant el gest a la paraula, d'una manera magistral, el mateix que el poeta Pons i Guitart, amb els seus documentats comentaris, feren que la sessió fos una veritable novetat dintre el gènere.

Dintre poc debutaran en un dels teatres més selectes de Barcelona, on donaran a conèixer aquesta modalitat nova en l'art del "lied".

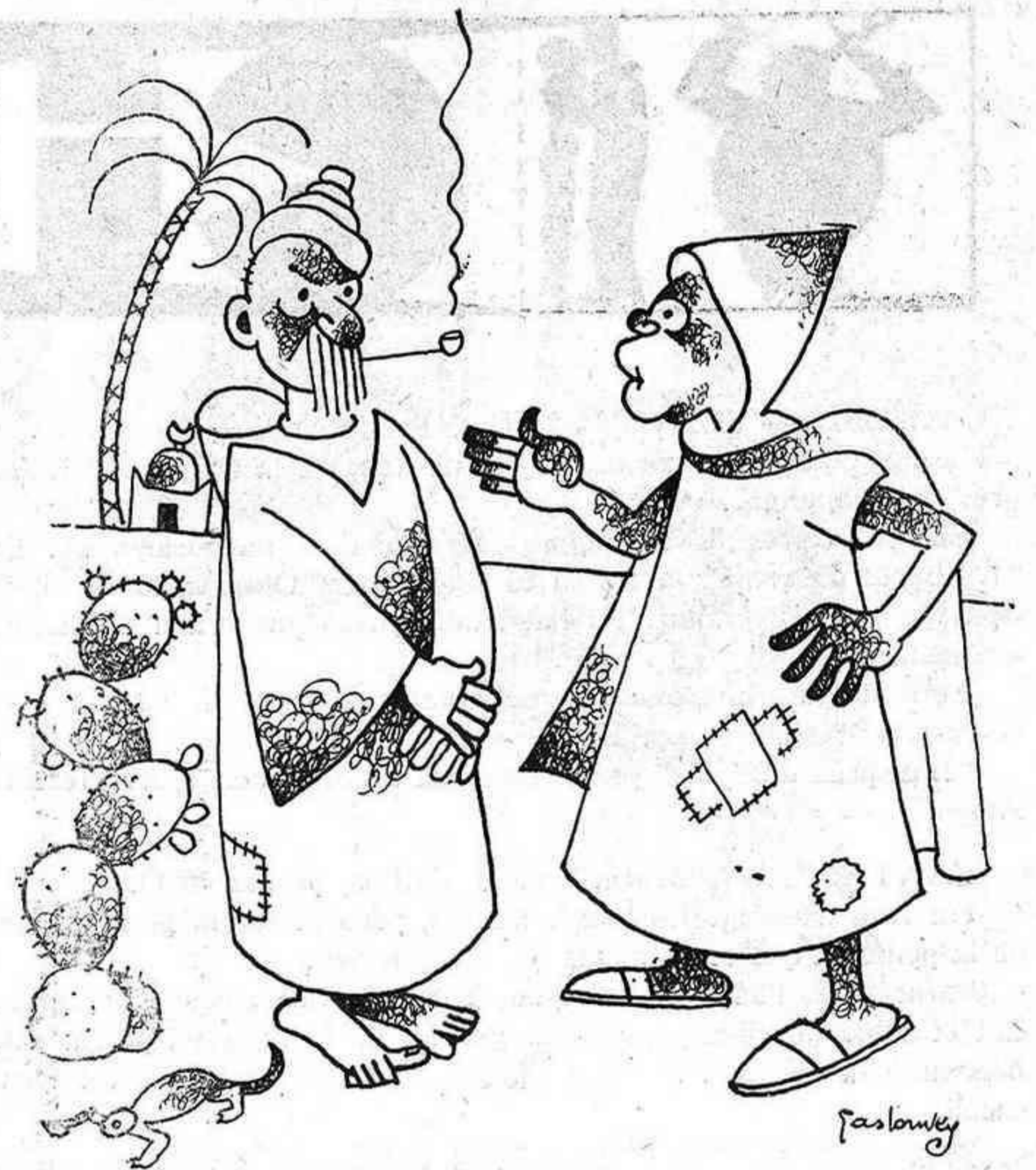
La concurrència, nombrosíssima i selecta, aplaudí llargament la tasca dels artistes, i obligà a bisar algunes de les cançons.

La nostra enhorabona!

El temerari i la seva muller.

La veu de la dona.—Es una temeritat que et poses tan a la vora de l'aigua. No veus que et pot caure la pipa.

Les fronteres d'Ifni.

Els espanyols i els francesos es preocupen de les nostres fronteres, i nosaltres com si no fóssim ningú.

CAPS-I-CUES

El senyor Salvador, de les Galeries Laietanes, és un senyor complimentós com qui més. L'altra dia mostrava a un pintor de nomenada, els primers esboços d'un artista novell.

No li sembla que això és una meravella? Fixi's quina qualitat de colorit!

— Què vol que li digui — trobo que es molt campit.

— Ah, això sí, però no li sembla que dintre el campit és el millor?

* * *

En Pic i Pon que no perd mai ocasió per a retratar-se al costat de personalitats, ha obtingut del "Gallo" la mercè d'una fotografia, on el radicalíssim propietari llueix un formós capell "calanyés".

* * *

El recitador González Marin, homenatja la memòria de Romero de Torres, amb uns versos francament dolents on s'enumeren un per un els quadres més famosos del gran pintor.

En Prudenci Bertrana es remou inquiet en el seu seient. Després hom li pregunta el seu parer.

— No me'n parieu, allò no és un poema, allò és simplement un catàleg.

CAPITOL. — *L'Exprés d'Orient*. Producció Fox.

Escenes de tren en marxa que res no deuen a la trama de "L'Exprés de Shanghai".

En "L'Exprés de Shanghai" la trama és melodramàtica. En "L'Exprés d'Orient" la trama és psicològica. Observació de tipus, tipus de gran diversitat. Hi ha detalls justíssims i una evocadora ambientació.

Film mogut, interessant i de notable fotografia. El final no correspon al film. Deixa al públic un xic decebut.

"L'Exprés d'Orient" ens revela una ingènua deliciosa: Heather Angel.

FANTASIO. — "Maria", de la Ufilms, producció Osso.

Un film d'assaig. Lloable orientació, però la teoria pesa damunt de la pel·lícula que té moments que llanguixen.

"Maria" és una bona noia, una mena de Ventafocs. L'argument és tret d'una llegenda popular hongaresa. La mare vetlla per la filla més enllà de la vida. Semblant protecció lliura Maria de tot trencacoll.

Paul Fejos ha volgut innovar. Aquesta nova producció sonora gairebé no té paraules. El diàleg serveix l'obra; l'obra no es serveix del diàleg. "Maria" es vol allunyar de la concepció "teatre" per a enfondir en l'orientació "cinema". El teatre és "paraula"; el cinema "acció".

En la producció de Paul Fejos es pot dir que va sense títols. Els necessaris i molta suggestió.

La sensible actriu Annabella encarna esplèndidament el paper de protagonista.

Com nem dit, és de doldre que "Maria" tingui moments de lentitud. El seu ritme s'hauria de precipitar.

COLISEUM. — *L'Assassí Diabòlic*, film Paramount.

Un film d'intriga. Producció feta de cara al gran públic, que, malgrat tot, té un encís: L'interès de l'obra és guanyat a pols sense recórrer a la truculència.

Els ambients de "L'Assassí Diabòlic" són variats i exòtics. Passem de les selves maiates a un parc zoològic de gran ciutat. Ens són mostrats des de la serp Mamba, fins als tigres famolencs d'una "menagerie".

Un cas de passió boja, que arriba al crim, vertebrava aquesta pel·lícula. Lionel Atwill fa un inquietant doctor. Sap els trucs de la filmació i els aprofita amb acert. Kathleen Burke fa una ferma "dona-pantera". Gail Patrick ens remarca que és una bella actriu de talent. Charles Ruggles treu partit inèdit de les seves grans dots d'actor còmic.

FEMINA. — *Rouletabille aviador*. Una distingida llauna, marca francesa.

La novella de Gaston Leroux ha donat l'argument a la pel·lícula. "Rouletabille aviador", ja en novella, resulta tronat. En pel·lícula, i amb presentació tronada, molt més tronat encara.

S'endevina que el "Femina" desitja tancar les portes aviat. Comença a sentir-se la calor.

METROPOL. — *L'oncle Ernest*, exclusiva de "Star Films" (A. Molla i M. Gamboà).

Una bona opereta. S'hi passa bé l'estona. Té per protagonistes Charlotte Ander i George Alexander. Ambdós artistes són una garantia.

"Metropol", que té un bon seleccionador de programes, es va fent un cine de moda.

NOVES

Que la pel·lícula "L'Age d'Or", presentada al Fantàsió en sessió "Mirador", és un gran bunyol d'un tal Bunyuel.

L'estirabot és dolent, però encara és més dolenta la pel·lícula.

Ha estat a Barcelona Mister Sheehan, un dels directius de la casa productora americana Fox.

Mister Sheehan és un home de negocis simpàtic, amb una simpatia molt nordamericana: cordial i infantil.

Fou presentat pel president de la "Hispano Foxfilm S. A.", senyor Horen.

Mister Sheehan prometé 8 ó 10 pel·lícules fetes en espanyol per la vinent temporada. Això sí, fetes a Hollywood.

Mister Horen ja prometé fer pel·lícules de la Fox a Barcelona... Més endavant, és clar. Quan surtin els aparells sonors modificats que han de sortir.

Repetim que tant Mister Sheehan com Mister Horen tenen una característica simpatia nordamericana.

En la pel·lícula "Un parell de frescos", film Paramount que es projecta al Colisèum, veiem a Pierre Stephen vestit de dona.

COLISEUM

ES UN FILM PARAMOUNT

Pierre Stephen no dona ni la impressió del transformista ni del grotesc. Dona una sensació ben original: la de l'home vestit de dona al qual la roba de dona li cau bé.

Per Pierre Stephen sols, quan no hi hagués res més, es pot veure la pel·lícula "Un parell de frescos".

Diuen que "Orpheu Film" no reposa. Adhuc es pregonen noms de les cintes que passa...

Cal, però, que "Orpheu Film" s'afini. Qui no recorda aquells senyors que es passejaven amb barret i bastó per la coberta d'un trasatlàntic, en "Susanna té un secret"? Qui no recorda les rellicades de "Boliche"?

Comença ésser hora que sortim de les bones intencions.

A Hollywood tornen filmar "Monte-Cristo".

Ja és mania. Carai, amb el "Monte-Cristo"!

Preparem-nos a veure una realització com la recent de "El Jueu Errant"?

FITXES

ODA A LA LLUNA. ODA EN PROSA

Cràter apagat. Vella llàntia de Nadal abandonada en el recambró dels mals endreços.

Ja no tens poetes ni patges. Poèticament surts a Barcelona una vegada a l'any, pels Jocs Flora's de maig, i als pobles algun dia de festa major.

Cap farer romàntic t'encén com a far de les ciutats, plenes d'arcs voltaics i de ratlles elèctriques colorides.

Els asfalts no et poden ésser mirall. Quan els renta la pluja, no passen de reflexar els encesos fanals de les voravies.

Ets tan vella, lluna! Ni et pintes, ni et poses rimels, ni has volgut ovalar la teva cara que s'assembla al desaparegut pa de crostons.

L'única anormalitat que et resta, és la d'encara passar la nit fora de casa. Però ja fas preveure una esmena i fins sembla que prometis que pot arribar un temps que únicament surtis de dia.

Encara hi ha qui recorda quan eres el pandero de Salomé, i la copa de vidriol dels poetes maleïts. Bons temps aquells! Ara ets menys pública que la il·luminació urbana i que les dones de món, amb sortida legal a la una de la matinada.

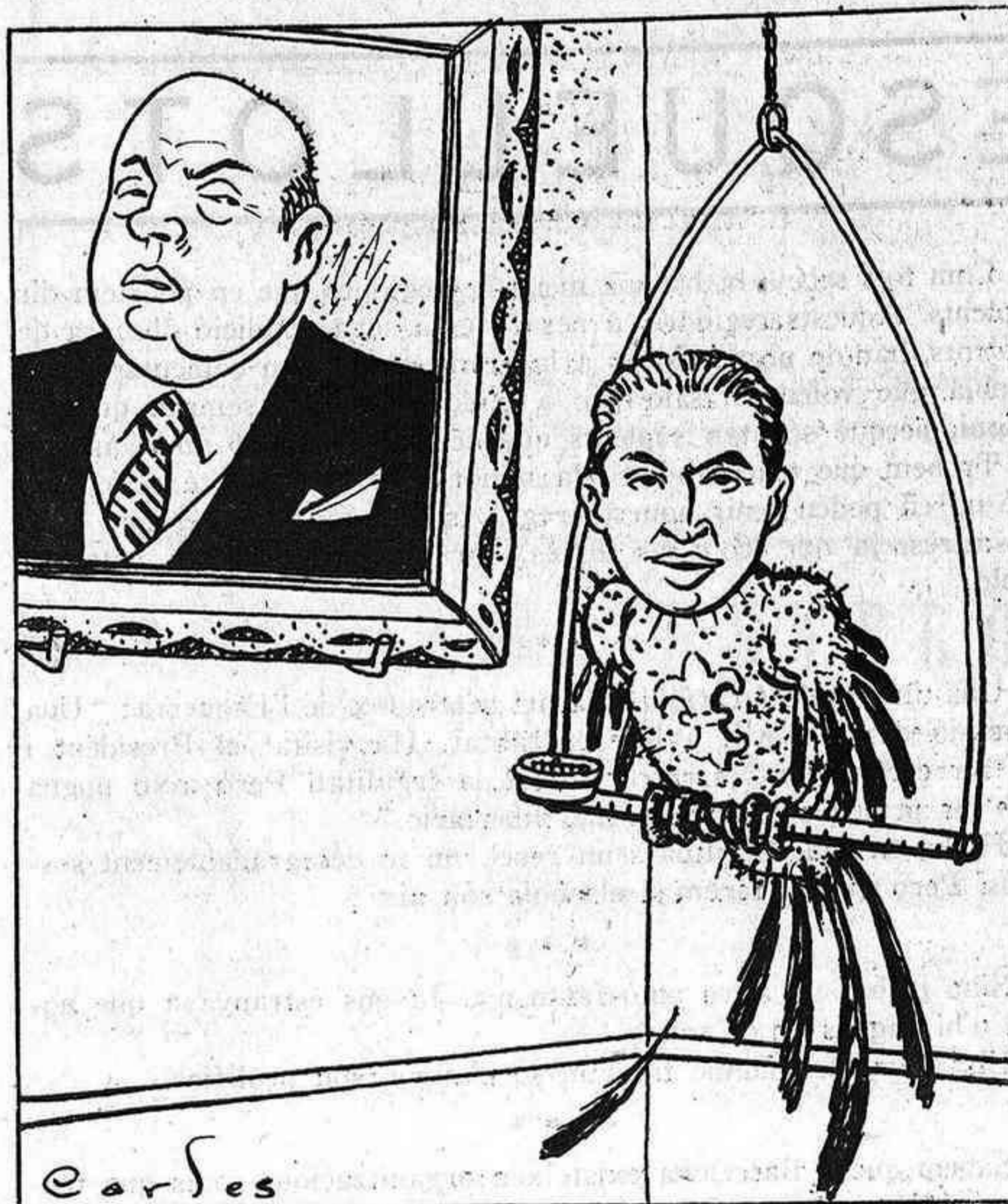
Unicament se't veu un xic bé, fora poblat, ben pagesa i ficada dintre un estany que hagi estat, de dia, ple d'ànecs. Sembles una mestressa patriarcal i en repòs de resar el rósari.

Es així com t'invoco, lluna: Rodona, amarengada, majordonesca, oferint els estels que tens a prop com si fossin pastilles d'aspirina. I oferint-te tu mateixa, lluna, com un específic patentat, eficaçíssim pe'l mal de nervis que dona tanta bombeta encesa i tant traüt electrificat.

—Senyoreta, li agradaria per marit un tipus com jo.

—Ja ho crec. Mentre no s'assemblés gaire amb vostè.

Despres del debat.

El lloro.—Calvo Sotelo.—Recristo... i quina nit hem passat.

Quan recordo que jo et cantava i et deia: "xinella de la Ventafocs, abandona sobre els glaons d'argent d'un palau desconegut" o "ram de núvia caigut en mar que no té fites; el mar de la il·lusió!"

Em ric de mi mateix, lluna! I tu argentes la meva rialla com si fos el ridícul doll d'un brollador de plaça.

QUIOSC DE DIARIS

Prensa gràfica: moltes miss, el crim de la setmana, el polític, i algunes dones ensenyant com més nuditat millor.

Arguments de pel·lícules. Gent de cinema. Fullets i quaderns de detectius. Llibres: "Placeres sexuales", "La Sexualidad", "Sexualismo", "La sexualidad en nuestros días", "Estudios sexuales", "Sexualizando", algun "El Divino Impaciente" i el darrer èxit de Jardiel Poncela, Moltes traduccions de Edgard Wallace.

Aliment ben nodridor per a les generacions del demà.

APUNTS

Aquest home que trobo tots els dies m'ha saludat avui amb una rialleta nova.

Estrenava una dentadura postissa.

Un mariner japonès—grogor esmerilada, un metre i mig d'orgull nacional, amb rodona de bota i rodona de cara—ens diu versos de l'Emperador Mutsou-Hito.

"Vuit illes
voltades d'onatge nostre..."

Els tramvies de la Rambla passen sotraguejant els ritmes arcaics de l'emperador i esqueixant una cançó de l'Havana que tartamudeja la ràdio.

Llibres extrems.

Hi ha el llibre d'anotacions precises, de dades observades. Hi ha el llibre de descobriments inèdits, de fantasies de topament.

Cerquem dos exemples en la memòria: "Marée Fraiche", de Pierre Hamp; "Muerte de Proserpina", de Jaime Torres Boudet.

RAMÓN VINYES

ESQUELLOTS

Com tots sabeu, hi ha una mena de regidors que en podríem dir suplents. Aquests regidors, a pesar de la seva condició obscura de suplents, han de proporcionar a la premsa més d'un comentari. Ara sembla que volen un saló per a poder reunir-se sempre que els plagui, perquè són tan suplents que no tenen ni saló on reunir-se.

Trobem que tenen raó. Si la minoria de la Lliga té saló, perquè no en poden tenir aquests regidors que són tan regidors com els altres, ja que, com els altres, varen sortir amb els vots del poble?

Uns titulars de *L'Opinió*, el diari heterodox de l'Esquerra: "Una comissió de la F.A.I. a la Generalitat. Ha visitat el President i vol fer creure que vol entrar dintre la legalitat. Però això pugna amb els principis del comunismo libertario."

Hi ha en aquests titulars un recel, un to desagradablement sospitós. Però què hi farem si els nois són així?

S'ha trobat un altre auto-fantasma. Ja ens estranyava que només n'hi hagués un de sol.

Els fantasmes, àdhuc tractant-se d'autos, són prolífics.

Sabem que a Barcelona existeixen organitzacions nazis que treballen activament.

Aquesta activitat pot ésser perillosa per a la República, puix els nazis estan en un contacte més que sospitós amb les dretes.

Cal vigilar aquests nazis i fer-los saber d'una manera o d'una altra que estan en terra estrangera.

Ens diuen que hi ha infants que des de fa dos anys estan apuntats per a ingressar als Grups Escolars.

Caldrà que hom pensi que en certes coses s'hi ha d'anar un xic depresa puix si no es corre el risc que quan als infants els arribi el torn per a entrar a les escoles, ja tinguin barba i cabells blancs!

Fa temps que no s'ha celebrat cap vermut d'honor en el nostre món polític.

A nosaltres això ens resulta molt bé. I no és que ens sembli malament que hom prengui vermut. El que ens sembla malament és que hom s'aficioni tant al vermut, encara que sigui d'honor, quan hi ha molts obrers en atur forçós que no poden menjar.

A l'Audiència s'ha vist la causa contra el feixista Galobart que a Manresa ferí al president de les Joventuts d'Esquerra, per l'espatlla i seguint disparant quan ja l'agredit era caigut en terra. El feixista Galobard ha estat condemnat a deu anys de presó. Naturalment, no era cosa que li donessin la creu de beneficència.

Però el que de debó té gràcia és que l'advocat defensor d'aquest feixista—d'aquest feixista que fereix per l'espatlla i segueix disparant contra el ferit ja en terra—demanava l'absolució del processat per a més gran tranquil·litat i si hom volia retornar la pau a Manresa (!!!).

—Que també farem la processó per dintre, aquest any?

—A les dretes, ja fa tres anys que ens hi va.

Pisos luxosament moblats

Ascensor - Bany - Telèfon

CARRER ROSAL, 44

Barcelona

Joaquim Juvanet i Rovira

Cirurgia - Pedicur

PETRITXOL, 11, 2.^{on} 1.ª - Tel. 20547 - Barcelona

Compren els millors tortells de crema i nata al

FORN DE SAN MIQUEL

Passeig de Gracia, 101

DOCTOR MORA - Vies Urinàries

Sífilis, Impotència,

Plaça Universitat, 1 - De 10 a 1 i de 4 a 8

La Fàbrica de NEVERES «GLACIAL»

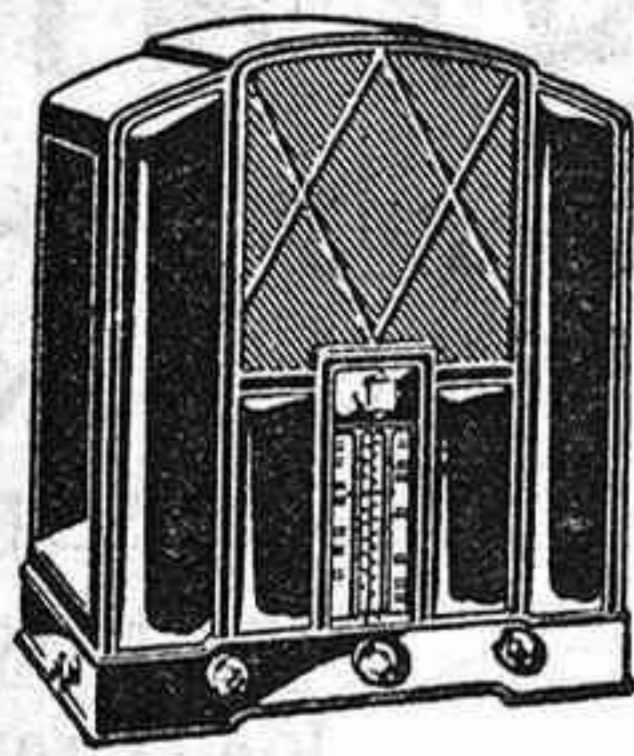
Ven baratíssim directament al consumidor

Immens assortit de neveres superiors per a tots els usos des de ls preus més ínfims, i de mínim gasto diari de gel. (Des de 10 céntims)

Benet i Mercadé, 26

(tocant l'Estació de Gràcia i el Teatre del Bosc)

Comptat

Plaços

DARRERES NOVETATS

Aparells de Radio

PERE PEREZ

«RADIO AFICIONADO»

Rambla de les Flors, 30

(tocant a la casa Llorens)

CONSULTORI MÈDIC del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL
Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7: Festius de 11 a 1: TALLERS, 29, entl.

GANIVETERIA "ARTERO"

NOM DE GARANTIA

La casa més assortida amb màquines de tallar cabells i llurs peces de recambi.

Especialitzada en l'arranjament (buidatge) de navalles barberes i del ajustatge de màquines perruqueres.

Abans de fer vostres compres consulteu-la.

Llibreteria, 9 (prop de la Plaça la República) BARCELONA

CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA SISTEMA NORD - MERIC À

Entre els 30 maniquís dels aparadors de la Casa BASTIDA els més grans i més ben assortits en trajos d'home de tot Barcelona i veureu reflexada la verdadera moda amb major elegància, més bona qualitat i la més exagerada baratura.

Es necessari conèixer la Casa BASTIDA, en aquest moment és l'únic Basar ahon cada un compra amb confiança el vestit el seu gust i al preu que li convé.

Tenim més de un milió de Ptes. d'existències que ens proposem vendre a qualsevol preu amb el fi de proporcionar al comprador grans aventatjes i deixar buits els nostres prestatges per efectuar grans obres d'embelliment i nous engrandiments.

SASTRERIA		Als preus següents:		CAMISERIA	
Trajos	desde 15'— ptes.	Calçotets	des de 1'95 ptes.		
Trajos llana	» 25'— »	Camises	» 4'95 »		
Trajos estam	» 50'— »	Pijames	» 4'95 »		
Pantalons	» 4'95 »	Colls	» 0'50 »		
Pantalons paten	» 7'95 »	Mitjons	» 0'50 »		
Pantalons llana	» 11'75 »	Camisetes	» cotó 0'95 »		
Impermeables	» 10'— »	Camisetes seda	» 1'50 »		
Impermeables pluma	» 15'— »	Corbates	» 0'50 »		
Trinxeres	» 10'— »	Mocadors	» 0'25 »		
Checos	» 15'— »	Mocadors seda	» 0'50 »		

Guia Cinematogràfica

COLISEUM

Dos grans films
Paramount

El asesino diabólico

i

Un par de frescos

TÍVOLI

Warner Bros First National

Edward G. Robinson

El rey de la plata

amb

Bebé Daniels

i

Aline Mc Mahon

URQUINAONA

2.na SETMANA

d'èxit creixent

Joan Crawford
i Clarck Gable en

**ALMA DE
BAILARINA**

METRO GOLDWYN MAYER

FÉMINA

Sensacional estrna

ÚLTIMA

NOVEDAD

per Charlotte Jusa

CINEMA VOLGA

El saló més modern

Alias la Condesa

per George Ralf

CIVISMO

en espanyol

per Mary Brian

INTIM CINEMA

Monumental Programa

SOY UN FUGITIVO

LA VENUS RUBIA

Sols tarda

UN CABALLERO DE FRAC

PUBLICINEMA

Sessió contínua de 3 tarda a 1 de la matinada
Seient 1 pta.

*Reportatges - Documentals
Darreres Actualitats Mundials
Passeig de Gràcia, 57 Tel. 79681*

CINEMA COLON

SEMPRE ELS

MILLORS

PROGRAMES

CINEMA TALIA

FELIPE DERBLAY

i

VUELAN MIS CANCIONES
per Marta Eggerth

CINEMA GOYA

LA FARÁNDULA

per Greta Nissen
en espanyol

A batacazo limpio

PIRATAS DE SHANGAI

Noticiari i Dibuijos

CINEMA IRIS-PARK

EL ZAREWITSCH

per Marta Eggerth

FELIPE DERBLAY

per Gaby Morlay

Alma de Centauro

Noticiari i Dibuijos.

CINE BARCELONA

Los tres guapos

del escuadrón

EL ZAREWITSCH

Su alteza la vendedora

CHILE CINEMA

PADDY

**Lo mejor a falta
de un chico**

per

Janet Gaynor

i Warner Baxter

TRIUNFO I MARINA

EL ZAREWITSCH
per Marta Eggerth

EL JINETE ALADO

EL TESTAMENTO

DEL Dr. MABUSE

Revista Paramount

CINEMA SPLÉNDID

Consell de Cent, 217

Tel. 30615

La mano asesina

El hijo improvisado

en espanyol

DIBUIJOS SONORS

ESPECTACLES

TEATRE CÒMIC

REVISTES

L'èxit mai no vist

**¡Al Pueblo!
¡Al Pueblo!**

F. Layret, 55 - Telèfon 34541

TEATRE NOVETATS

Companyia Lluís Calvo

L'èxit dels èxits

"La Chulapona"

Música

Mestre Torroba

POLIORAMA

Companyia Xirgu - Borràs

NI AL AMOR

NI AL MAR

de

Jacint Benavente

TEATRE APOLO

TRETE CATALÀ

A pres del públic

fins el Diumenge

LA GLORIOSA

Darrera setmana

TEATRE ESPANYOL

El Rei fa treballs forçats
d'Alfons Roure

Triomf d'autors i artistes

MONUMENTAL

**GRAN
CURSA DE BRAUS**

2 BRAUS PER

SIMAO DA VEIGA

I SIS DE F. MARTÍN

PER

CHICUELO

BARRERA

ARMILLITA

CÍRCOL

CARL HAGENBECK

Grans i sensacionals

atraccions amb

l'extraordinària

exhibició de 14 tigres

de Bengala

Exhibició de feres

tots els

dies de 10 a 6

FRONTÓ PRINCIPAL PALACE

Extraordinaris partits

amb cistella

pels asos de la pilota

CÍRCOL BARCELONÉS

Presentació de l'eminent artista

OLGA ARENAS

Vedette del Teatre Còmic

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits,
tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS
Voleu passar una bona estona,
aneu al Frontó Novetats.

TABÚ CLUB

Dancing i Grans

Atraccions

R. Catalunya, 24 Teléf. 12603

**EXCURSIONS DE
VIATGES BAIXAS**

Rambla del Centre, 33

Viatges SOMMARIVA

Demaneu programes a l'adreça

CORTS, 580

A Olot - Camprodon - Molló
a Poblet

Viatges CANUDAS

Gravina, 12

SALÓ CHEVALIER

Coll Blanch

Grans Balls Extraordinaris

dissabtes i dies festius

PERTANY A LA BIBLIOTECA
DE
L'ATENEU BARCELONÈS

El destí del partit radical.

Don Ale.—Ja no tenim res a fer a la C.E.D.A. S'ens ha fet republicana. Ara el nostre esdevenidor es ajudar els carlins.